

— Когато минешъ донѣкога отъ тукъ,
да не ти е просто, ако не спрешъ и не речешъ :
„Богъ да го прости“ !

— Кого ?

— Мене.

— Какво искашъ да ми кажешъ ?

— Нищо. Спи.

Старецътъ я помилва по челото и по-
тъна въ нищото . . .

Нея вечеръ изведоха съ Коля двата черни
коня. Предъ очитѣ му сж : лъщятъ като кат-
ранъ гърбоветѣ имъ. Яхнаха ги двамата млади
братя. Весело е на голѣмия, гори. А малкиятъ
нищо не знае. И още не сж ги съшибали, не-
говиятъ конь взе да рови съ лѣвия си кракъ.
Не е на добро. Връщай се отъ пжть, ако
коньтъ ти вземе да рови съ лѣвия !

Плуваха Гено и Колю презъ нивята. Плу-
ваше надъ тѣхъ месечината, падаха звезди
въ нивята.

Попита го Колю :

— Бате, кжде отиваме ?

— Ще грабимъ мома отъ Черкюви.

— Коя мома ?

— Познай !

— Кажи, кжде е кжщата ѝ !

— До черквата, насреща, голѣмата кжща.

— Рада Вълювата ?

— Нея.